

Posamezna številka „Dneva“ stane 6 vin.

„DAN“ izhaja vsaki dan zjutraj; tudi ob nedeljah in praznikih. — Za ljubljanske naročnike stane „Dan“ dostavljan na dom celoletno 20 K, mesečno 1'70 K. Za zunanje naročnike stane „Dan“ celoletno 22 K, četrtletno 5'50 K, mesečno 1'90 K. — Naročnina se pošilja upravnistvu.

Lest in tisk „Učiteljske Tiskarne“.

Telefon številka 118.

DAN

Neodvisen političen dnevnik.

Posamezna številka „Dneva“ stane 6 vin.

Uredništvo in upravnistvo: Ljubljana, Franciškanska ulica šte. 6. Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 20 v. Pri večkratnem oglašanju popust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Odgovorni urednik Radivoj Korene.

Telefon številka 118.

Brezvestna hujskarija se nadaljuje.

Alarmantne vesti o pogromu v Belgradu. — V Belgradu najdene bolgarske bombe. — Bolgari nahujskani od tretje strani.

Nov mejnik.

Gorica, 12. maj. srpana.

Od kar se je zvršila aneksija Bosne in Hercegovine pa do zadnje sarajevske tragedije, ni bilo nikdar pravega miru med domačim prebivalstvom in tujim elementom. Enkrat so rogovili Mažari s svojo mongolsko politiko, drugičkrat so se napihovali Nemci in skušali s pomočjo vlade izpodriniti domače ljudi, navsezadnje pa je prišlo vse skupaj, kar je povzročilo strašno katastrofo. Avstrijska notranja politika ni mogla razumeti, kar so izvenavstrijski diplomati popolnoma lahko in naravno razumeli.

Je že tako, da se mora ljudstvo privaditi novim političnim razmeram, v katere ga je postavila moč Evrope in oborožena sila! Tako je bilo v starih časih in tako ostane. Jasen zgled so samo naši Lahi, katerih aspiracije so znane svetovni politiki. Pa tudi Nemci so istega mišljenja.

Tako mislijo tudi naši državni krogi in so zato odnehali z vsako politiko, ki bi mogla vzbuditi pri gotovem narodu opravičeno reakcijo. Pravičnost je temelj poštene državne politike!

Kakšne posledice bodo imeli zadnji dogodki na našem jugu, bo pravzaprav pokazala šele bodočnost. Na vsak način pa bodo zelo resni tako za državo, kakor za naš jugoslovanski narod.

Umor prestolonasledniške dvojice je nov mejnik avstrijske politike na jugu. Tragični umor seveda nima ničesar opraviti z jugoslovanskim narodom, ker je plod par eksaltiranih in nedoraslih ljudi, ki nimajo nič skupnega z jugoslovanskim vprašanjem, ki se mora rešiti potom pravičnosti in z narodnim delom, ne pa z zločinstvi!

Kar se tiče nas, obžalujemo tragični dogodek, ne smemo pa pozabiti, da so naši sovražniki podvojili svoje delo v naš pogin! Vlada sicer ne bo zlorabljala zadnjih žalostnih dogodkov, a zlorabljala jih je brezdomovinska klerikalna stranka in jih hoče še zanaprej. Ker pa je vlada

sovražna jugoslovanskemu narodu in ker se navadno poslužuje klerikalcev v svoje protislovanske namene, moramo stati zvesto na straži in biti pripravljeni na neizprosni boj z breznarodnim klerikalizmom, ki preti pod krinko patriotizma jugoslovanskemu narodu v Avstriji.

Nov mejnik si je postavila dunajska vlada, nov mejnik moramo postaviti tudi mi! Pomnožiti moramo svoje delo za boljšo bodočnost celokupnega jugoslovanskega naroda pod habsburškim žezlom, čemur nasprotujejo naši breznarodni klerikalci, katerih najvišji ideal je Rim, ki je uničil že toliko narodov.

Ljubljana pred sto leti.

»Mirov god.« — Proslava pariškega miru v Ljubljani. Kako so se stari Ljubljančani veselili.

Vsled dolgih vojn so bili evropski narodi še nekoliko zbegani — zato je vlada želela, da se mir proslavi na slavnosten način, kot veliki dar nebes in kot zasluga zmagovalcev. Napoleonovo glorio je bilo treba uničiti.

Zato se je tudi v Ljubljani po naročilu vlade sestel poseben odbor, ki je naredil program za »Mirov god«. Ta program je prinesel uradni list dne 8. julija. (Kakor vemo, je bil mir sklenjen dne 30. maja, torej se je Ljubljana precej zakasnila s proslavo.) Za slavnostne dni so bili določeni 10., 11. in 12. julij. 10. julija je bila nedelja.

Ljubljančani so se veselili na slavnostne dni, ki so obetali mnogo zabave. Ljubljana je bila okrašena z zastavami in zelenjem. Ob 9. dopoldne je priletel v mesto oznanjevalec miru v sprestvu 24. postiljonov. Na ulicah je stalo vojaštvo v špalirju in velika množica ljudstva, ki je »poslanca miru« pozdravljala in ga spremljala po Dunajski cesti skozi Gosposko ulico in Glavni trg v škofijsko palačo, kjer je bil dvorni komisar Savrav. Od tu je nesel jezdec veselo poročilo o miru v deželni dvorec novemu generalnemu guvernerju Lattermannu.

V dvorcu so se zbrali kranjski

stanovi, grofje in baroni. Po vseh cerkvah so zvonili zvonovi, na Gradu so pokali topovi. Lattermann je povabil vso gospodo k slavnostni maši v škofijo. Šentklovška cerkev je bila slavnostno okrašena. Mašo je pel škof Ricci. Cerkev je bila polna visoke gospode. Pred škofijo je vojaštvo oddalo 5 salv, na Gradu pa je za »Te Deum« počilo 120 streliv iz topov.

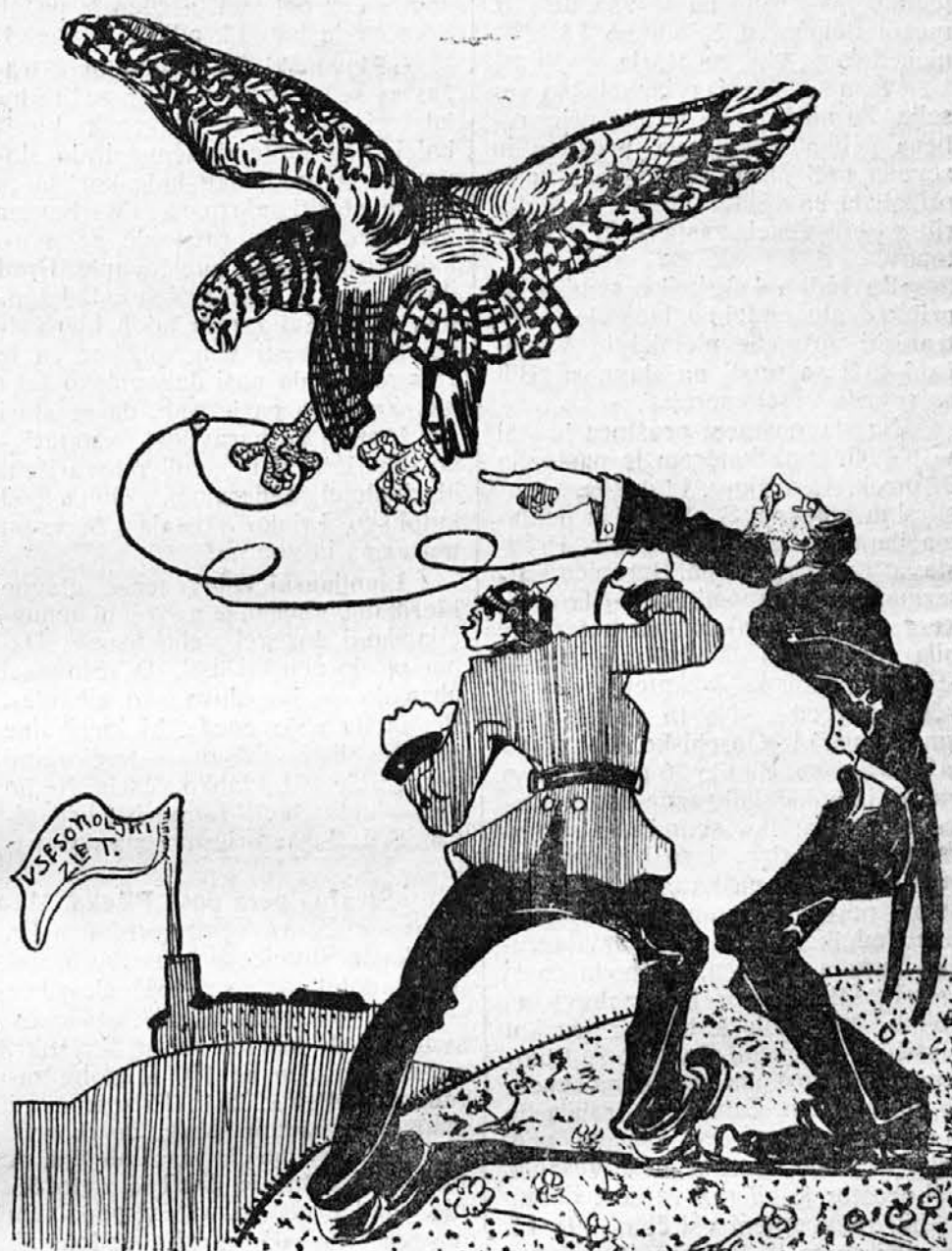
Po maši je odšla vsa gospoda v mestno hišo. Na glavnem trgu se je zbrala vsa Ljubljana. V mestni dvorani je bilo obdarovanih več mestnih revežev, dve ubožni nevesti sta dobili po 100 K dote. Bivši vojaki so dobili 100 gld. in celo arestantje so dobili ta dan 1900 porcijonov kruha, ki so ga darovali ljubljanski peki. Za peki tudi mesariji niso hoteli zaostati in so enega celega pitanega vola darovali za ubožce. Vojaki so bili v mestu in v okolici pogoščeni.

Opoldne je bila pri Lattermannu velika pojedina, pri kateri se je napivalo cesarju in zmagovalcem. Slava-klice cesarju je spremljalo grmenje topov z Grada. Na Strelišču so ljubljanski meščani pogostili častnike, mestna občina pa je sama prevzela pogostitev 2000 vojakov. Popoldne je bilo streljanje na Strelišču. Zvečer je bila v gledališču predstava neke igre, ki je bila napisana nalašč za to slavnost. (»Es ist Friede« — »Mir je prišel«). Po igri se je pela cesarska pesem, pri kateri je množica vpila: Vivat! Zivio!

Mesto je bilo ta večer slavnostno razsvetljeno. Ako pomislimo, da takrat še ni bilo elektrike — si moramo misliti, da je slavnostna razsvetljava takrat stala več truda in stroškov. In vendar je bila ta iluminacija zelo lepa. Meščani so tekmovali med seboj, kdo bo lepše razsvetlil hišo. Na oknih so bili transparenti, razne slike in napisi. Napisi so bili latinski, nemški in slovenski. Grof Turjaški, oče znanega Anastazija Grünina, je imel napis: »Ljubimo Cesarja dobrega, Slovenci.« (Njegov sin Anastazij Grün je bil velik sovražnik Slovencev.) Generalni vikar Gollmayer je imel na hiši sledeči napis:

Iz Moškve pepela
Evrop' zableši,

Sokolski zlet prepovedan.

„Vjemite tega ptiča — jaz ga ne maram“.

per Lipcah se dela,
v Pariz dozori.

(To hoče reči, da se je ob svitu požara v Moskvi 1812 zabliščalo po Evropi, da se je v bitki pri Lipskem bila odločilna bitka 1813 in da je bil pri Parizu končno Napoleon premagan.)

Najbolj lepo je bil razsvetljen Grad, kjer je stal poseben oder okoli 20 klafter visok. Na odru je kar mr-golelo luč. Bilo je vse podobno velikemu lustru. Tudi sicer je bil Grad ves v luči. Vsa mestna, deželna in vladna poslopja so bila okrašena in razsvetljena, posebno rotovž in stara gimnazija.

Ljubljančani so celo noč hodili po ulicah, prepevali pesmi in klicali »vivat!«. Skoraj gotovo so tudi krokali v gostilnah, kajti ko je solnce vstalo na vzhodu — je bila Ljubljana še vedno osvetljena in oživljena; luči so še gorele in ljudje so še vedno

hodili po ulicah. Brez pijače pa bi najbrže niti stari Ljubljančani, kljub velikemu navdušenju — celo noč ne bili vzdržali. Tako se je končal prvi dan »Mirovega goda«.

Ako je imel prvi dan slavnosti bolj svečan značaj, je bil drugi dan posvečen javnemu veselju. Veliko ljudsko veselico pa si naši stari Ljubljančani niso mogli misliti brez vožnje po Ljubljani. Lepi »Mestni log« je danes skoraj pozabljen — stari Ljubljančan pa je prav rad hodil tja na izprehod. Lepi brezovi gaj so bili takrat mestni družbi priljubljeno sprehajališče. Za veliko ljudsko slavnost dne 11. julija 1814 so našli primeren prostor na Barju, blizu tam, kjer se zliva Ižica v Ljubljano.

LISTEK.

M. ZEVAKO:

Visoka pesem ljubezni.

Roman iz francoske zgodovine.

»Da«, je povzel astrolog počasi, »kadar me nebo noče odgovoriti in kadar me privedejo vprašanja, ki si jih jaz stavim, pred steno nerazrešnosti, mi pride odgovor včasih po drugi poti. Baš to se je zgodilo tudi zdaj. Evo, kaj sem videl, Katarina. Stali ste ob lini, a jaz sem stal tu. Vsa moja pozornost je bila uprta v vašo roko. Prstan, ki ga nosite na kazalcu, se je svetil rahlo v noči, in moje oči se niso ločile od njega. Zakaj tako sem lahko nadzoroval vašo roko, in če bi bila segla po bodalec — ustavil bi jo bil. Zdajci pa se mi je skalil pogled. Nič več nisem videl niti prstana, niti roke. Še tisti hip me je zadelo v možgane kakor rahel sunek in glava se mi je obrnila sama od sebe proti lini. To znamenje mi je razodelo nedvojbeno, da sem v stiku z Nevidnim. Pogled mi je segel skozi lino. Ne pozabite, da s svojega mesta nisem mogel videti sina. In vendar sem ga zagledal razločno. Stal je kakih dvesto korakov pred lino, svojih sedem do osem čevljev visoko v zraku. Plaval je tako-

rekoč v svetli atmosferi, tvoreči silno nasprotje s temo, ki je bila naokoli; vsi deli njegovega telesa so se svetili s čudnim bleskom. Tiščal si je roko na desno grud. In glejte, ta roka je padla počasi nizdol. Na mestu, ki ga je pokrivala, pa sem zagledal široko rano; iz nje je tekla mrkoma kri, podobna raztopljenemu kristalu, ne rdeča, kakor je človeška kri. Tako je plaval sin pred mojimi očmi skoraj dve minuti. Naju pogleda sta se srečala. Ne vem, ali je izražal moj pogled grozo ali skrb; njegov je izražal zgolj bridko žalost. . . . Nato so mu jeli kopneti obrisi; oblika se je razvila v lahno meglo; luč je ugasnila, prikazen izginila — videl nisem ničesar več...«

Tudi Rudžierjev glas je ugasnil ob zadnjih besedah in se izpremenil v nerazločno mrmanje.

Ko je umolkel, so mu strmele oči preplazeno v praznoto.

V gluhi grozi je ostala Katarina, kakor da bi hotela bežati, niti omotici, ki se je polasčala njenih možganov.

Toda prva kretanja, ki jo je storila, je prekinila čar.

Stresla se je, kakor da se hoče iznebiti abotnega bremena prazne groze; z izzivalno jasnostjo so se uprle njene oči v točko, ki jo je gledal astrolog. Živci so se ji napeli. V tem redkem trenutku, ko si je dovolila biti ona sama, je pokrtil njeno obličje izraz strašne smelosti in okrutnosti.

Bila je namah potomka starih pustolovskih plemen, podobna kondotirju, ki ga je ustvarila narava pomotoma kot žensko. Čelo se ji je napojilo z voljo. Prsi, težke od let, so se napele kakor borilčeve.

»Moj mož«, je zarenčala izmed zob, »se je pridušal, da dišim po smrti! Pa naj bo! Pri krvi Kristovi! Naj je dišim po smrti! Zadovoljna sem, če mi je korakati svojo pot, puščaje mrtve na desni in na levi — zadovoljna, če moram iztrebljati druge, da vladam nad ostalimi! . . . Prikazni, sence, pošasti, demoni, angeli: ne bojim se vas, zakaj enaka sem vam po svoji oblasti in moči! . . . Hvala vam, nevidne sile, za vaše obvestilo! Marijaku je sojeno umreti: naj umre! Karlu je sojeno umreti: naj umre tudi on! . . . Angeli in demoni, vi mi pomorete, da posadim na prestol sinu svojega srca, svojega ljubljena Henrika! . . .«

Katarina je storila nagel križ in se dotaknila astrologovega čela s svojim ledenim prstom.

Rudžierja je streslo. Izbuljene, srepe oči so se mu vrnile počasi v naravno lego; potegnil si je po čelu z obema rokama.

»Renat«, je dejala ona, »zdaj vidiš sam, da je nebo obsodilo tega človeka . . .«

»Najinega sina . . .«

»Pustiva, naj se izpolni njegova usoda, ne upirajva se ukrepom sil, ki so nad nami; on ve, da sem nje-

gova mati, in zato je izrečena njegova obsodba.«

Prekinila se je in nadaljevala čez minuto.

»Obsojen je, dočim sem sanjala zanj o kraljevski bodočnosti. Pustiva zdaj to, Renat. . . . Toda ona! Žena, ki ve tudi mojo skrivnost! Saj si slišal: Ivana Albreška ve najin greh. . . . Marijaka so obsodile višje sile; njo, Renat, pa obsodim jaz! Držim jo. Brezumnica se je ujela v pajčevino, ki sem jo tkala tako potrpežljivo. Pojdiva, Renat. Razložim ti vso svojo misel. Moja želja je, očistiti z enim mahom vse kraljestvo, ki sem ga namenila svojemu sinu. Rada bi utrdila avtoriteto Rima, ker je s tem utrdeno tudi stališče mojega Henrika. Preštudirala sem Kolinjijo, preštudirala Bearnčana in vse velikaše, ki so dospeli v glavno mesto s svojimi spremstvi. Povem ti, Renat, v vseh njih je kal upora. Dvigajo se kakor preteči zid, ne ne samo proti Cerkvi; teži jih tudi avtoriteta francoskega kralja. Tam v svojih hribih so se navadili neodvisnosti, in marsikateri se imenuje hugenota, ki je v resnici samo upornik. Renat, ako jaz ne uničim reforme, reformirajo oni nekega dne monarhijo. Najboljše je torej, začeti borbo s tem, da starem kači glavo. In Ivana Albreška je glava protestantov. Ivana Albreška pozna mojo skrivnost. Ako jo ugonobim, rešim Cerkev in Državo, obe dve hkrati. Pojdiva, Renat, pojdiva,

prijatelj moj; naj tolaži tvojo očetovsko žalost pripravljanje smrti te ženske. Če se imenuje mater Marijako, vo in njega svojega sina, je pač pravično, da ju tudi smrt ne loči . . .«

To rekši je vlekla Katarina de Medičis Rudžierja iz stolpa.

»Zvezde bi morala poprašati, je menil astrolog.

»Ni treba. Kar sem hotela vedeti, to vem sedaj.«

Preko vrta sta dospela v elegantno malo zgradbo, ki je stala kakih sto korakov daleč od stolpa. Katarina je bila postavila tu stanovalstvo svojemu astrologu. Hiša je bila enonadstropna, zgrajena prijazno iz opeke in belega kamna, s trebušatim balkonom od kovanega železa, vse po največji modi tistega časa. Lepa rezljana vrata, obita z debelimi žebelji-glavači, okna z nežnimi steklopiši, pročelje, po katerem se je vzpenjalo košato rožno grmovje, vse to je dajalo poslopju kaj koketno lice in tujec bi ga bil smatral prav lahko za bivališče dveh novoporočencev.

Vstopila sta in prišla iz predsobe takoj v prostorno dvorano, ki je zavzemala vse levo krilo pritličja. Na veliki mizi so ležale razgrnjene karte neba, ki jih je bil narisal Rudžier sam v svojo lastno rabo; stene so izginjale za hrastovimi policami, polnimi knjig, vezanih deloma v lesene, deloma v usnjate, z železom okovane platnice: tu je imel astrolog svojo knjižnico.

Navsezgodaj jutraj so že plavali na Ljubljani ovenčani čolni, katerih se je nabralo okoli 180. Prišlo je v mesto tudi mnogo ljudi z dežele. Pred mestno hišo so se postavili mladeniči in dekleta v narodni noši. V spremstvu meščanov so šli na čolne. Okoli 10. ure so bili vsi čolni zasedeni in so se pomikali ob Prulah proti Barju. Na čolnih je igrala godba. Med veseljem petjem in vriskanjem so pripluli veseli gostje na slavnostni prostor. Mnogi so stali na bregu in jih pozdravljali. Kdor je mogel, je šel z njimi. V mestu so meščanske družine ta dan povabile vojake na gostijo. V kazini je bila za moštvo velika pojedina. Po kosilu pa je vse drlo iz mesta deloma v čolnih po Ljubljani, deloma peš, na Barje.

Tam se je že razvilo splošno veselje. Za udeležence je bila pripravljena velika gostija na prostem in seveda tudi plesišče. Gospoda se je pripeljala na velikih čolnih, na katerih so bili venci, zastave in celo topovi.

Pa tudi od Vrhnike sem se je približevalo podobno ladjeve. Notranjski gospodje plemiči in Vrhniki tudi so prišli na slavnost. Bili so seveda veselo sprejeti.

Na slavnostnem prostoru je stal visok oder, na katerem je nastopilo 24 otrok, 12 dečkov, 12 deklic, v pastirskih oblekah. S plesom in deklaracijami so proslavljali mir. Predstava je bila zelo lepa. Baronica Lattermann je za spomin obdarila otroke z zelenimi trakovi, na katerih je bila natisnjena Vodnikova pesem »Pubični punčke« — katero smo že včeraj navedli. Na to so nastopili kmečki pari iz Gorenjske, Dolenjske in Notranjske. Bilo je 36 parov, ki so plesali in poklanjali razne darove cesarju in cesarici v spomin na slavno zmago. Tudi ti pari so bili obdarovani s trakovi, na katerih je bila tiskana pesem »Premaga« od Valentina Vodnika. Tako se je razvila velika ljudska veselica. Gospoda pa si je privoščila še posebno zabavo na čolnih. Neki čoln je bil prirejen kot plesišče — z ržali. Tako so se Ljubljančani in gospoda veselili na suhem in na mokrem. Zabava je trajala do poznega večera. Vse je jedlo, pilo, vrisalo, plesalo in se veselilo. Cel prostor je bil razsvetljen. Enako so bili razsvetljeni vsi čolni. Ob 11. po noči so se ljudje spravili v čolne in so se počasi peljali proti mestu. Sprejeli so čoln, na katerem so spuščali rakete. Sredi lučic je prepevala v čolnih vesela množica. Na Gradu se je žaril velikanski napis: »Te Deum laudamus!«

Ob 12. so dospeli čolni na Breg. Čolnova hiša je bila vsa v lučih. Godba je stala pripravljena. Z godbo na čelu so odšli veseli slavilci miru po mestu in so krožili po vseh ulicah, dokler niso utrujeni od veselja in radosti poiskali svojega počitka.

Tako je minil drugi dan radosti. Kakor se vidi — Ljubljana se je od nekaj znala veseliti — pa včasih morebiti še bolj nego sedaj. So bili pač boljši časi.

Slovenska zemlja.

CELJE.

Čudno je postopanje naših vodilnih gospodov glede stavbe slovenske ljudske šole v okolici. Največja težava pri celi stvari je bila finančna stran, kajti K 300.000 — niso mačje solze in te svote pri današnjih kritičnih časih ni lahko kar tako iz rokava stresti. Pa to vprašanje se je posrežilo ugodno rešiti, kar naenkrat pa si je nekdo izmislil, da že odobreni načrti ne odgovarjajo lokalnim razmeram in moralo se je naročiti druge.

Stavba bi bila morala biti letos do jeseni pod streho, a niti načrti še niso odobreni; ko bo to storjeno, pa bo kdo predlagal nov stavbeni prostor in se zna vprašanje okoliške ljudske šole zavleči še par let, med tem ko je nemški šulferaj v teku pol leta sklenil, sezidal in odprl lepo poslopje za nemški otroški vrtec, kamor bodo zahajali samo slovenski otroci iz okolice, kateri so potem za nas za vedno izgubljeni, a ne samo izgubljeni, kot renegatje so naši najzagrizenejši nasprotniki.

Prihodnje leto se imajo vršiti v okolici občinske volitve. Nemški aparat je že ves na delu, predvsem tovarna Westen na Il in dan kuje nemške volitve za Il in III. razred, med tem ko od naše strani nihče še z mezincom mignil ni.

Poudariti je treba, da se bo volilne imenike sestavljalo po davčnih predpisih za letošnje leto. Da bi imeli na okoliški šoli 10 do 12 učnih moči, bi bilo toliko volilnih glasov drugega razreda, kjer se obeta precejšnja protigitacija.

Torej — caveant.

Štajersko.

Na mariborski gimnaziji so maturirali letos sledeči Slovenci: Babšek Josip, Barle Josip, Cerjak Dominik, Ciglar Vekoslav, Firbas Ivan, Gašparič Ivan, Goršič Ivan, Gračnar Ivan, Krpač Fran, Lemež Leo, Moric Adolf, Pelcl Fran, Rajšp Milan, Rožman Josip, Slanc Josip, Stiper Štefan, Snučič Vekoslav, Senekovič Srečko, Sketa Josip, Snuđerl Makso, Tkalec Jakob, Trobej Vekoslav, Voušek Fran in Živko Avgust. Z odliko so napravili Slovenci: Čurin Ciril, Kolšek Konrad in Kosi Dragotin. Dva sta odstopila, dva pa ponovita čez pol leta, a eden je padel. Nemcev je bilo 12, odliko je imel 1.

»Slovenski Gospodar« in »Straža« se sedaj že 14 dni kar cedita lojalnosti na zgoraj. Slovenski klerikalci med vrstami denuncirajo slovenske naprednjake huje kot bi to mogla storiti zloznana »Marburger Zeitung«. Tako ravnanje ne more najti drugega kot zaničevanje. Pred dnevi nam je dejal nek še mlad župnik, da bo šel zaradi takih klerikalnih nesramnosti v pokoj, ker ga je že sram — da nosi duhovniško suknjo. Značilno pa je tudi, da se stari gg. župniki že naravnost ostentativno obnašajo proti svojim tovarišem klerikalnim generalom. Gonja pod katoliško krinko postaja že vsem neznosna in zoprna.

Ljubljanski »Slovenec«, glavno klerikalno glasilo, je s svojimi denuncijacijami dosegel velik uspeh: Danes pišejo nemški listi, da »Slovenec« obsoja — jugoslovansko gibanje. Redakcija »Slovenca«, ki klerikalne nemške liste zalaga s fingiranimi poročili, je sedaj lahko vesela. Ne bo pa — kadar bodo ravno isti listi pisali, S. L. L. že pripravljena posmrtnica.

»Straža« pere posl. Piška. Mariborska »Straža« pere poslanca Fr. Piška iz Slivnice pri Mariboru, češ da je »dobil sijajno zadoščenje«, ker — je bil posestnik Lobjnik, Pišekov svak, pred mariborsko c. kr. okr. sodnijo obsojen na 100 K globe zaradi razžaljenja časti. Pristopovalci smo obravnavam skrajno do konca. Ne zagovarjamo morda Lobjnika. A poslanec Pišek je dobil le zadoščenje, dokler ne dokaže v popolnem obsegu — da varulu nedeletnih Oničev ni obljubil 2000 K nagrade, če dobi posestvo pod roko. Dokazati pa mora poslanec Pišek še tudi, da Oniča star, ni došel za onih 2000 K prikrajaš. Drugič mora poslanec Fr. Pišek dokazati, da so vsa sumničena Oničeva, da je erar na pristojbinah prikrajaš, docela izmišljena; doslej ima namreč posl. Piška sam erar glede tega še vedno na delnem sumu, kar je pokazala zadnjič pred c. kr. okr. sodnijo prečitana izjava c. kr. finančnega ravnateljstva. Vse to naj poslanec Pišek najprej zdobra ovrže, potem bo šele smela pisati »Straža« o »popolnem in sijajnem zadoščenju«. In potem bomo tudi mi priznali Pišku kar mu gre — preje pa ne. Svetujemo »Straži«, da naj ne bije vedno sama sebe po zobeh, če ne jih bo še preje zgubila!

Mariborski Nemci so si v laseh in to prav močno. Vsi bi radi kaj profitirali od bodočih državnozborskih nadomestnih volitev. Nemški nacionalci so zopet vrinili Wastiana za podžupana. Vsenemci pa hočejo imeti kakšen postranski mandat. Ker pa so številno silno slabi, seveda o tem nacionalci ničesar slišati nečejo. Vsenemci pa se zopet radi tega hočejo požuriti s svojim zborovanjem v Mariboru in bodo najbrže tik pred volitvami imeli to zborovanje. Značilno je, da se pričena Wastiana brniti z vsemi štirimi v vsej ostali javnosti.

Goriško.

Imenovanje v poštni službi. Dosedanji poštni upravitelj v Gorici gospod Husak je imenovan za višjega upravitelja ravnotan.

Oglej. Restavracijska dela v svetovno znani baziliki napredujejo v vsakem oziru. Izkopali so že vsa tla do prvotnega temelja in cementirali poškodovane podstavke ladijnih stebrov. Pokojni Franc Ferdinand se je mnogo zanimal za to delo, za katero je tudi veliko prispeval.

Prepoved sokolskega zleta v Ljubljani je neprijetno presenetila vse narodne goriške Slovence. Vsi smo prepričani, da tiči za celo stvarjo kranjski klerikalizem, ki zatira povsod vsak napredek in narodno mišljenje. Koliko gmotne škode ima sokolska organizacija vsled definitivne prepovedi sokolskega zleta! Moralno bo ta prepoved avstrijske vlade gotovo v korist sokolski ideji. Več ko imamo sovražnikov, tem bolj bodo rastle naše sile!

Goriško okrajno glavarstvo je prepovedalo goriškim Sokolom skupen pohod iz Gorice v Št. Andrež. Kar smo si z veliko težavo pridobili, to nam sedaj v času novodobnega absolutizma jemljejo. V imenu javnega miru in reda se lahko stori marsikaj, dasiravno ne odgovarja pravicam posameznih avstrijskih narodov. Iz strahu pred Lahi se nam prepovedujejo na naši lastni zemlji najnedolžnejše stvari, dočim se dovolj Lahom, da smejo javno zasramovati naš narod in naše pravice! Kakor vse kaže, bo posoda nestrpljivosti kmalu polna in prišli bodo časi, ki bodo spominjali na čase pred avstrijsko ustavo.

Neizprosni boj morajo bojevati goriški Slovenci proti Lahom. Neizprosni boj pa moramo voditi tudi proti klerikalizmu, ki je prišel v našo solnčno deželo s Kranjskega, kjer so klerikalci uničili vsak pojem o pravičnosti in narodni zvestobi. Klerikalizem na Goriškem združuje sicer v majhni meri, a vendar slaboznani »Novi Časi«, katerega piše iz Kranjskega došli urednik. Ta listič je poln vsakovrstnih lumparij, zavijanj in političnih laži. Goriško ljudstvo je ponekod še tako odvisno od »prečistite« duhovščine, da si ne upa čitati narodnih časopisov, ker misli, da je to greh. V taki nevednosti drži »maziljenci Gospodovi« naše priprosto ljudstvo! Zato je dolžnost slehernega narodnega Slovenca na Goriškem, da stori po svoji moči vse, da pride med ljudstvo prostost mišljenja, katerega vzgojuje neodvisno narodno časopisje! Gorje nam, ako bi se vkoreninili kranjski klerikalizem na goriških tleh! Carniola docet!

Nekateri državni policisti v Gorici se obnašajo surovo proti občinstvu. Ob prvi priliki bomo priobčili kaj več o tem.

Dnevno.

Članek v klerikalni »Zori« in atentat. V zadnjem klerikalnem študentskem lističu »Zori« je izšel članek precej ostre vsebine. Nemški listi so članek, ki se je zdel državnemu pravništvu preoster in ga je konfisciral — priobčili, da bi pokazali državno veleizdajstvo (!) naših klerikalcev. Vsled tega je postal konfiscirani članek klerikalcem strašno neljub, sramujejo se ga in se zvijajo, da oni nimajo s člankom ničesar skupnega, da ne mislijo tako, da članek obsoja in drugih stvari več so nablebali v nepotrebnem strahu. »Deutsches Volksblatt« jim je prišel na pomoč in jih začel izgovarjati in zagovarjati, češ članek je izšel pred atentatom ter zato ni nikakor izliv proslavljenja atentata ter pravi doslovno: »Članek tudi ne prihaja od kakega starega gospoda, marveč ga je spisal prenapet mlad študent, ki se je s polnim imenom podpisal. Članek je posamezen pojav in samo dejanje mladega vihravca, ki ni mogel presoditi dalekosežnosti svojih nezmernih besed. V slovensko-katoliških krogih se ta izpad najostreje obsoja.« To opravičilo je v nemški list napisal itak kakšen klerikalni redakter. In tedaj pa premislite nesramnost klerikalnih denuncijantov, ki obdolžujejo vse jugoslovanske naprednjake in nacionaliste krivde na sarajevskem atentatu, za svoj zgoraj omenjeni članek pa pišejo, da ne prihaja od kakega starega gospoda, marveč ga je spisal prenapet mlad študent. Ali mar sarajevski atentat prihaja od kakega starega gospoda? Ali ne prihaja od prenapetega mladega študenta. Klerikalci sebe za oni članek v »Zori« izgovarjajo, da je posamezen pojav in samo dejanje mladega vihravca, ki ni mogel presoditi dalekosežnih posledic svojih nezmernih besed; to pišejo klerikalci in isti sapi, ko bi radi naprtli sarajevski atentat celemu srbskemu narodu in vsem naprednim Jugoslovanom. Ali je bil sarajevski atentat kaj drugega kot »posamezen pojav in samo dejanje mladega vihravca, ki ni mogel presoditi dalekosežnosti svojega neizmernega naklepa in dejanja. Bil je samo takšen pojav, kot članek v »Zori« — posaj, pasameznika. Nič ne de, da je imel več sokrivcev: tudi »Zorin« članek je imel več sokrivcev: cel redakcijski komite in celo klerikalno društvo v Pragi. Če klerikalni denuncijanti pripisujejo atentat celemu naprednemu gibanju, tedaj naj pripisujejo tudi »Zorin« članek celemu klerikalnemu gibanju. In: ali ni atentata obsodila vsa jugoslovanska javnost in tudi javnost v sosedni državi? Ravno tako, kakor je baje »Zorin« članek obsodila vsa »katoliška« slovenska javnost. Zunanji momenti so isti pri atentatu kakor pri članku klerikalne »Zore«. A kljub temu se klerikalci poslužujejo v svoj zagovor dejstev, ki jih pri atentatu ne vpoštevajo! Gospodje: le lep enake kvitel!

Konkordat med Srbijo in Vatikanom ter slovansko bogoslužje. Ko se je razglasilo, da je sklenjen med Srbijo in Vatikanom konkordat, so se nekateri listi prav škodoželjno posmehovali, češ: vprašanje jezika, ki se bo rabil pri bogoslužju ni rešeno in zato ne more biti govora o slovanskem bogoslužju v rimsko-katoliških cerkvah v Srbiji. Toda škodoželjnost je bila nepotrebna, ker vprašanje jezika pri cerkvenih obredih je bilo med Srbijo in Vatikanom rešeno na podlagi izmenjave not, ki imajo kot dopolnilo h konkordatu veljavnost konkordata samega. Po tem sporazumu bo dovoljeno vršiti cerkveno božjo službo v slovanskem jeziku v onih rimsko-katoliških cerkvah, kojih člani si bodo to želeli. Tako je vprašanje jezika pošteno in pravično rešeno. Ljudstvo samo si bo izbiralo jezik, v katerem bo hotelo častiti Boga.

Hrvat in Srbi. Belgrajska vladna »Samouprava« je začela priobčevati izvečke iz hrvatskih listov kar v latinici. To se je Srbom tako dopadlo, da so tudi drugi listi sklenili posnemati »Samoupravo« in so si hitro naročili latinske črke. Ko se vse belgrajske tiskarne oskrbijo z latinskimi črkami, bodo priobčevali vsi belgrajski listi članke in notice tudi v latinici. To bo prvi začetek za razširjenje latinice v Srbiji in prepričani smo, da se hrvatski frankovci radi tega silno hudojejo, češ, po čem se bomo pa potem še razlikovali od Srbov? Jezik nam je enak, črke enake, hrvatski kiparji delajo spomenike, ki krase Belgrad — sploh, ta nesramna Srbija hoče res dokazati, da Hrvatov čisto nič ne sovražijo! Kaj bo, kaj bo! Frankovci bi na vsak način hoteli, da bi Srbi Hrvate sovražili, Srbi se pa niti ne zmenijo za to željo klerikalnih frankovcev. Frankovci zaigajo srbske zastave v Zagrebu in Sarajevu, v Belgradu pa Srbi častijo hrvatsko zastavo kot srbsko! Frankovci prireajo v Sarajevu in v Zagrebu pogrome nad Srbi, v Belgradu pa nočejo zvaliti krivde nad tem na ves hrvatski narod, temveč samo na te — klerikalne frankovce. So res nesramni ti Srbi, da nočejo in nočejo sovražiti Hrvatov! Ubogi frankovci!

Glas slovenskega delavca. Cenjeni gospod urednik, dovolite, da se tudi jaz izrazim o klerikalni komediji oziroma o Susteršičevem shodu v Unioni. Vi sploh niste priobčili vseh rovtarskih cvetk njegovega govora morda zato, da bi se list ne okužil. Jaz sem pa slučajno vzel v roko list, ki ga imenujejo »Slovenec« v neki tobakarni, saj kupim ga tako nikdar ne, ker ni vreden denarja. Vreden je bil njegov govor. Ako bi bilo na zborovanju par pravih poštenih Slovencev, bi bil tak govor nemogoč. V kakem drugem kraju posebno v Trstu, bi dobil Susteršič za tak govor svoj odgovor. Ljubljansko napredno in tudi zunanje časopisje bi moralo popolnoma razkrinkati tega človeka in poskrbeti, da bi o protislovanskem delovanju tega človeka oziroma ljudi njegove vrste izvedeli vsi slovanski narodi, da bi se ga izoliralo povsod. Dokler se bode nahajal med nami, posebno še na vodilnem mestu, je napredek slovenskega naroda nemogoč. Kaj pomaga, ako napredujemo ob mejah, ko imamo pa v sredini Slovenije izdajalca. On ni govoril tako iz patriotičnega prepričanja, ampak iz sovražstva proti vsem, ki niso z njim. On upa, da bode še na kakšen višji stolček splezal, ampak slovenski narod mora poskrbeti, da pade nazaj in da izgine sploh iz političnega površa. Zakaj napada napredne Slovence, saj atentatorja vendar sta avstrijska državljana. Zakaj ne napad Nemčije in Italije, zakaj ne imenuje teh dveh narodov, narod morilcev? Kar je znano vsakemu otroku, mora biti vendar tudi njemu znano, kdo je umoril našo cesarico Elizabeto, kdo je napadel našega cesarja. Ako bi mu bil narekoval njegov govor patriotizem, bi moral napasti tudi Nemce in Italijane in jih označiti narod morilcev. Zakaj ne nastopi on kot reprezentant patriotizma proti zvezi narodov morilcev. Odgovorjam jaz: zato, ker te dve zvezni državi zatirata razvoj Slovanov, to je pa njemu po volji. Zato pa naj kranjsko ljudstvo poskrbi pri prihodnjih volitvah, da se iznebi protislovanskega zastopnika in izvoli pravega narodnega zastopnika na njegovo mesto. Proč s stranko, ki dela narodu sramoto. — Slovenski delavec. — Priobčujemo to pismo, da se vidi, kako sodi o tem preprost slovenski delavec.

Slabi argumenti se poslužuje »Slovenec« v svoji gonji proti naprednim Jugoslovanom. Obsodili smo Susteršičevo kanibalstvo, pa ti pride »Slovenec« in nam citira — sarajevski »Hrvatski Dnevnik«, glasilo najnestrpnejšega katoliškega škofa na svetu! Seveda »Hrvatski Dnevnik« kratkomalo trdi: to je dokazano, to je jasno, to je očitno, to je resnica itd. Dokazov pa vendar ne navaja nobenih. Vendar na bo »Slo-

venec« zahteval od nas, da bi kratkomalo verjeli vse kar pravi tak-le revolverski list kot je — sarajevski »Hrvatski Dnevnik«, ki ga dostojen človek sploh v roke ne vzame, izvzemi ako ga dobi na prav skritem prostoru. O sarajevskem atentatu mi do sedaj ne vemo nič drugega pozitivnega, kot to, da sta atentatorja Cadrinović in Princip in da sta bila oba nekaj časa v Belgradu, odkoder je prvega hotela srbska policija kot sumljivega človeka izgnati, pa jo je avstro-ogrski konzulat uradno obvestil, da so vse njegove navedbe nesnične — drugi (Princip) je pa v Belgradu stradal, ker ni mogel dobiti niti najskromnejše službine in je moral ostati dolžan celo na stanovanju. To je pozitivno in dogmno, ko bo pa preiskava končana, bomo videli, kaj se je dogdalo. Ta preiskava se vodi že dva tedna in uradno se nič ne pove. To nas vrtuje v domnevanju, da se preiskava zato tako dolgo in skrivnostno vodi, da imajo listi »Slovenec« kalibra časa za razširjanje onih tatarskih vesti. »Slovenec« naj nam torej ne prihaja več s citati iz takih listov, kot je — Stadlerjev »Hrvatski Dnevnik«.

Neopravičeno očitjanje. »Slovenec« očita »liberalnim« listom, da ne reagirajo na to, da srbsko časopisje proslavlja sarajevska atentatorja kot narodna mučenika. Hočemo na to očitjanje odgovoriti, četudi nam je vseeno, kaj nam očita tak list, kot je »Slovenec«. Avstrijska vlada ne pusti čez mejo niti enega srbskega lista iz kraljevine in zato res ne moremo vedeti, kaj belgrajski listi pišejo. Ne ve tega niti »Slovenec«, ker ako bi srbski listi res proslavljali sarajevska atentatorja kot narodna mučenika in bi »Slovenec« to vedel, bi gotovo doslovno in z debelimi črkami citiral te liste. Iz dejstva, da on tega ne stori, se lahko z vso gotovostjo sklepa, da »Slovenec« enostavno laže, kakor je to že njegova »častivredna« navada. Sicer pa: ako bi se v Belgradu tudi našel list »Slovenec« baže, ki bi nedostojno pisal, ga bodo že zavrnilo dostojni belgrajski listi. Naša stvar to ni, posebno ker imamo dovolj dela s tem, da zavračamo kanibalske nedostojnosti naših klerikalnih listov. Belgrajski dostojni listi imajo pri tem gotovo lažje delo kot slovenski dostojni listi, ker na to bi prisegli, da v celi Srbiji ni tako nedostojnega lista kot je naš »Slovenec«, četudi vlada v Srbiji popolna tiskovna svoboda, pri nas imamo pa strog tiskovni zakon. Naj torej »Slovenec« molči in naj začne pisati o Slovanih vsaj tako dostojno kot pišejo nemški listi. Več se od Susteršičevega glasila pač ne more zahtevati, ker bi bilo — preveč.

Malo več človekoljublja. Te dni je prišel na Jesenice neki lišni posetnik k neki vdovi, ki ima pet otrok. Prišel je s stražnikom in ji odnesel omaro v vrednosti 30 K. Vdova je bila namreč pretekli mesec bolna in ni mogla zaslužiti za stanovanje, za katero plača 14 K. Zato je gosposdar sam poiskal najemninu s tem, da ji je odnesel omaro. Uboga žena je jokala in prosila, pa ni vse nič pomagalo. To je čuden slučaj v našem veku.

Člani slovenskega deželnega gledališča v Ljubljani nadaljujejo gledala gostovanja z dramatičnimi in komičnimi večeri, ki imajo za vsebino bogat izviren spored. Na Vrhniki, Borovnici, Idriji, Logatcu, Planini, Ložu, Babinem polju na Proseku, Opčini, Trstu, Tolminu, Vipavi in Ajdovščini itd. Prva predstava se vrši že v četrtek dne 16. julija na Vrhniki. Izmed izvrvnih točk omenjamo grotesko »Po plesu«, v enem dejanju, pri kateri sodelujejo gospa Bukšekova, g. Danilo, g. Molek. Za gostovanja se zavzemajo naša odlična slovenska društva, da s tem omogočijo obstanek našim domačim igralcem. Režijo in turnejo vodi gospod Ant. Danilo.

Promocija. V soboto je promoviral v slavnostni dvorani dunajske univerze Mihael Kambič doktorjem prava. Iskreno častitamo!

Okoli Gradca. K našemu včerajšnjemu brzojavnemu poročilu pripominjamo. Proga je jako naporna in velja bolj kot kvalifikacijska, kakor pa hitrostna dirka, ker radi slabega terena ni mogoče doseči take hitrosti kakor na državnih cestah. Konkurentje so bili iz Dunaja, Gradca, Zagreba in Ljubljane. Ogrin je vozil 3 ure, 12 minut 47 sek. Dosedaj je bil na tej progi najboljši čas dosežen lansko leto s 3 urami, 15 minutami in 30 ena petinko sek., letos ga je Ogrin za 3 minute izboljšal. Vseli nas ta uspeh Slovenca tem bolj, ker je iz Ljubljane, kjer je kolestarski šport toliko časa spal in ga je šele »Ilirija« lansko leto dvignila. Dokazalo se je pa takoj, da imamo tudi na tem polju doma dobre vozače, le prilike jim je manjkalo, da bi se izkazali. — Interesantno je, da je v skupini častnikov dosegel najboljši čas Slovenec stotnik Jaklič s 3 : 40 : 25. — Usehek, ki so ga na tej dirki do-

segla kolesa tukajšnje domače tvrde. A Gorec, kaže, da so kolesa konstruirana iz izbornih materiala ter tehnično na višjo, kajti tudi v naporni mednarodni konkurenci so bila na prvem mestu.

Zadruga rokodelskih in sorodnih obrtov v Postojni priredi v času od 19. do 26. julija 1914 l. razstavo vajejških izdelkov v poslopu ljudske šole v Postojni. Razstava se odpre v nedeljo dne 19. julija v 9. uri dopoldne. Pri otvoritvi in za razstave bo predavanje o obrtnih zadevah. Razstava je odprta vsak dan od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 6. ure popoldne. Vstop prost. Ker je ta razstava za razvoj obrtništva v našem kraju velikega pomena, se nujno vabijo vsi prijatelji obrtništva, posebno pa obrtniki, da si jo ogledajo v kar največjem številu. — Razstavni odbor.

Plast zemlje ga je zasula. V Roženci v kovorski občini na Gorenjskem se je ponesrečil 9. t. m. 46letni Miha Bohinc in sicer med delom v jami, kjer se koplje ilovica za opeko. Plast zemlje se je utrgala in ga je deloma zasula. Bohinc je dobil težke poškodbe na obeh nogah.

Levo nogo si je poškodoval. 55-letni posestnik Jože Tancek iz Iške Loke je padel dne 9. t. m. doma s poda in je dobil težke poškodbe na levi nogi.

Vlak povozil kobilu. Dne 7. t. m. ob eni uri 15 minut ponoči je povozil vlak na železniški progi Trbič-Ljubljana pri 95,8 kilometru kobilu posestnika Franca Matjana iz Sent Vida. Kobila, ki je bila vredna 1000 kron, je ušla iz hleva omenjenega posestnika, ne da bi jo kdo opazil.

Z odra je padel. Ko se je dne 11. t. m. renovirala župna cerkev v Šmartnem pri Kranju in ko so odstranili oder na zunanji strani, je padel neki italijanski delavec več metrov globoko z odra. K sreči ni dobil nobene znatne poškodbe.

V Savo je skočil. Dne 10. t. m. opoldne je prišel Janez Cvirni, po domače Kobalan iz Hotemaž na mostu pri Kranju, kjer je odložil obleko in skočil v samomorilnem namenu v Savo. Nekaj časa je plaval, nato pa se je premislil; zapustil je mrzlo kopal in jo je pobrisal v gozd pri Gaštaju. Neki deček mu je prinesel obleko in Cvirni se je zopet lepo oblekel. Med tem pa sta prišla dva orožnika, ki sta peljala Cvirna k okr. sodišču.

Ljubljana.

Dobro je povedal! Včerajšnji »Slovenec« piše: »Našo hišo moramo enkrat izčediti, naj velja kar hoče!« To je »Slovenec« dobro napisal: le čudno, da je tako pozno prišel do prepričanja, da treba izčediti svojo hišo. Kar začnejo naj na hitro!

Švabska kultura. Dobivamo tudi švabske prispevke. Včeraj jih je prišlo celo kopo. Mrgoli v njih polno: r. t. d. eka, r. itnih lukenj in drugih švabskih neobhodnosti. Ne maramo reči, da vse t. o. s. kazine prihaja! Ampak: če hoče švabsko nabudništvo ravno v tem žanru dopisovati, potem se mora obrniti za sotrudištvo k »Domačinu«. Tam bodo »dobrodošli«.

Dokument. Dobili smo med drugimi tudi sledeči »prispevek« v jeziku, ki je bil nekoliko nemški podobno: Uredništvo »Dneva« se naproša, da piše resnico. Od 189 učenec nemške gimnazije je samo eden, ki je Slovenec. Drugi so Nemci. Prosim, da to v njenem (!) listu popravite, sicer bomo napravili drugačne korake! (Oho! glej ga spaka!) Mi smo še v Avstriji!! (res je) in ne na Balkanu!! Razumeli! (i seveda smo) Če se še enkrat zgodi takšna pacakarija njenega zloglasnega revolveržurnala, potem se naj pazi, kaj se bo zgodilo!!!! (Sakra, kar štiri kličeje). Celo njeno (!) pripadništvo bo enkrat doživelo Sedan, kakoršnega še ne! Potem pa naj pišejo o nemški kulturi, kar hočejo! (Zopet kličeje). Nemci so bili že drugimi gospi! ferti kot s takšnimi. Prosim le nekoliko po svetu pogledati. — Tako to pismo je napisano v nemški kulturi! Prosim to pismo priobčiti (kar pet kličeje). Pogledajo najprej po vindišarskih gimnazijah, koliko panslavistov sedi tu z nemškimi imeni! Šele potem grejo tuj d. k. pometat. (To bo pasus razumljiv: oni dan smo pisali o nemških abiturientih in švabski dopisnik jih sedaj počasti z »dr-ekom« Razumel.) — Nadebudo švabce je to-le, kaj? Kazinoti imajo lahko z njim veselje. Čisto nemškega — duha.

Kakor se poroča je doslej v zaporu 8 diakov. Stvar je v zvezi z dijaško organizacijo. Zaprtih pa je še nekaj drugih ljudi, ki niso znali paziti na svoje besede.

Zakaj je bila preiskava pri nunah? Na nunske šole so se učenke nekaj sporekle med seboj. Nemke in Italijanke so se gnale proti Slovenkam. Tu pa je ena učenka nekoliko prenaplajeno zavrnila svoje tovari-

šice. Nekdo je stvar javil policiji, na kar se je takoj vršila preiskava. Dva policaja sta šla v samostan, dva sta pa zunaj čakala. Zaslišali so šest deklic, pa se je izkazalo vse skupaj brezpomembno.

Glede prepovedi slov. sokolskega zleta je imelo sredi predsedstvo S. S. Z. svojo sejo. Sklepi še niso znani.

Poziv na slovenske vpodablajoče umetnike. Na željo nekaterih umetnikov vabim v p. n. tovariše in tovarišice, vpodablajoče umetnike na zaupen razgovor o njihnih zadevah, tihočih se sledečih vprašanj: 1. Kako pomagati slovenskemu umetništvu iz sedanjega skrajno kritičnega položaja, 2. kako omogočiti umetnikom nadaljni obstanek v domovini in s tem zabraniti neizogiben propad slovenskega umetništva. Se, občan se vrši jutri v sredo, 15. t. m., od 3. popoldne v umetniškem paviljonu, Ljubljana, Lattermanov drevored. — R. Jakopič.

Dvojčka Emilisa umrla. Ljubljancem dobro znani skupaj zraščeni punčki Emi-Lisa sta minolo sredo umrli. Pred tednom sta otroka obolela na oslovskem kašlju in ena deklica je tudi umrla. Živi otrok je še nadalje ostal zvezan z mrtvim, a tem potom se je zastrupila kri živega otroka in je tudi ta umrla. Dvojčka sta bila otroka bančnega sluga Frica Stolla iz Vilbela pri Frankobrodu ob Meni, ki so ju kazali tudi v Ljubljani pod imenomami Emi-Lisa. Otroka sta dosegla starost 2 in pol leta. Njuni starši so že prej rodili tri krepke dečke, ki so sedaj 4, 5, in 6 let stari. Vest o abnormalnem rojstvu skupaj zraščeni dvojčkov se je razširila kmalu po vsem svetu. Od vseh krajev so prihajali zdravniki v Vilbel in si ogledovali otroka. Ko sta bila otroka stara 1 leto, je neki impresarij stavljal staršem ponudbo, naj bi otroka kazali ljudem za denar. Očetova sestra je spremljala otroka z impresarijem na potovanju po vseh večjih evropskih mestih. Starši so zaslužili pri tem kakih 30.000 mark, ravno toliko menda tudi impresarij.

Sokolske diplome. Ravno kar je prišlo obvestilo, da so »Sokolske diplome« odpisane in dospo te dni v Ljubljano. V teh težkih časih, ko se skuša onemogočiti celo zlet slovenskih Sokolov, bo naše obstojnost gotovo z veseljem poseglo po tej lepi sliki in si z njo okrasilo svoje domove. Cena (2 K) za tako lepo sliko je tako nizka, da si jo lahko vsak kupi. Vsi pa, ki zmorejo vsaj 10 K, posebno pa družbe in omizja, si bodo naročili diplomu gotovo na svoje ime, da jo bodo shranili kot spomin na to, da so tudi oni položili kamen za sokolsko organizacijo. Diplome se bodo začele razporeževati. Naročajo pa se lahko že naprej v Zvezni pisarni (Narodni dom) v Ljubljani.

Sokol v Mostah se udeležil korporativno javne telovadbe bratskega društva Sokol 1. dne 19. julija t. l. Odhod od telovadnice ob 2. uri popoldne. Na zdar!

Sokol v Štepanjvsi se javne telovadbe Sokola 1. dne 19. t. m. udeležil korporativno. Odhod iz telovadnice ob 2. uri popoldne. Na zdar!

V Kino Metropol se predvaja danes in jutri senzacionalna drama iz mornarskega življenja »Junaški ples«. Krasna plesalka zamoti s svojim fascinujočim plesom toliko časa potnike na velikem oceanskem parniku, ki se je vžgal, da mine nevarnost in tako s plesom reši življenje sopotnikom. — »Maks operira kurja očesa«, je drugi zabavni film, ki bo gotovo zanimal gledalce, zlasti tiste, ki sami trpe kurjeočne bolečine. Predstave vsak dan ob pol 5, pol 7, in pol 9. zvečer.

Dne 12. t. m. so ušli trije kanarčki: eden rumen in dva črna lisasta; ako bi se eden ali drugi kam zatekel, prosim, da se ga odda Dunajska cesta 6, III. nadstropje.

V mestni klavni se je od 28. junija do 5. julija t. l. zaklalo: 66 volov (med temi 3 bivoli), 6 bikov, 12 krav (med temi 15 bivolic), 126 prašičev, 169 telet, 35 koštrunov, 14 kozličev. Vpeljanega mesa je bilo 237 kilogramov. Zaklane živine se je vpeljalo: 27 telet, 4 kozličev. Opomnija: 2 goved z malimi zobmi.

Izgubljeni predmeti v času od 6. do 10. julija: 1 petakon, izgubljen dne 5. julija v Šiški, črna usnjata torbica z denarico, v kateri je bilo 30 K, dvjoe črnih usnatih denarnic z vsebino 6 K in 12 K, velik ovčarski pes, belorumen barve z dolgim dlako in z znakom št. 128, ki je ušel dne 29. junija iz Sent Petra, dva bankovca po dvajset kron, dva broža v podobi kristala s tremi rubini, rujava denarnica s 13 K, denarnica s 120 kronami v bankovcih, izgubljena 5. julija, bankovec za petdeset kron, izgubljen dne 3. julija.

Najdeni predmeti v času od 6. do 10. julija: dva robca, črn dežnik, zelena pompadura z denarico in s 4 K 3 vin. ter škatljica leka (Acid tannic).

Umrli so v Ljubljani: Nikolaj Pipan, bivši hlapec, 75 let. — Marija Černe, livarjeva žena, 59 let. — Ana Zore, sprevednikova vdova, 75 let. — Marija Perko, mestna uboga, 85 let.

Satanella, ženski Zigomar, roman čudnih doživljanj v treh delih, ki se predvaja danes v kinematografu »Ideal«, zasluži da se posebno opomni, kajti igrokaz je jako fino igran in nam kaže mojstersko uprizorjene značaje. Nasprotstva in zamene so tako močno karakterizirani, da prekašajo utis Zigomarja in mogoče tudi njega uspeh. — Da se nudi cenjenim obiskovalcem užitka polne in zabavne večere, se je odločilo vodstvo tega kinematografa tudi danes, v torek, najeti vojaško godbo.

V času počitnic in na potovanju so zelo priljubljene žepne budilke, ure v zapestnicah, moderni manšetni gumbi, srebrne zaponce. Vse te predmete kupiš najbolje v največji ljubljanski trgovini F. Čuden, Presernova ulica 1.

Trst.

Osel. Na zdravniško postajo se je prišel zdraviti Adolf Zidnik, star 22 let, stanujoč v Starem mestu v ulici Crocefisso 11. Imel je rano na desni roki. Ko so ga vprašali, kdo mu je prizadejal rano, je dejal, da ga je ugriznil pes, ker pa so bili odtiski zob nekam čudni in mu tega niso hoteli verjeti, je končno priznal, da ga je ugriznil osel.

Modernih in zdravih stanovanj se hoče »Skedenjcem«, pravi »Unione Economica Nazionale«. Da, da, toda mi smo prepričani, da se hoče predvsem modernih in zdravih, toda — razmer. Ko bodo razmere zdrave, ko bodo »Skedenjci« ne le stanovsko, temveč tudi narodno zavedni, in tedaj naj poskuša »U. E. N.« trkati na naša vrata! »Skedenjski Slovenci! Razlikujte tudi vi Slovenca od Italijana, rojaka od tujca, sovražnika od prijatelja! Zdrave razmere bodo rodile zdravo prihodnost, in edino v tej imamo pričakovati svoj spas!

Zmerne cene. »Unione Economica Nazionale«, društvo, ki se izdaja za pol narodno pol humanitarno organizacijo, ima namen decimirati število Slovencev, posebno število slovenskih delavcev v Trstu. Zdaj se je ta organizacija lotila »Skedenja in hoče v tej vasi zidati hiše, v katerih bodo imeli »delavci stanovanja po zmerni ceni«. Da bodo imeli delavci stanovanja po »zmerni ceni«, je laž, laž že zaradi tega, ker ni nihče, najmanj pa italijansko društvo — čeprav uživa podpore iz Italije — tako »požrtljivo«, da bi »iz ljubezni do bližnjega« trpelo škodo. Drugič bodo ta »stanovanja po zmerni ceni« samo pribežališče tistih italijanskih banditov, ki so ušli čez mejo zaradi hudodelstev. S takimi ljudmi hočejo Italijani prenapolniti Trst, in govorijo pri tem celo o »humanitarnosti«. S tem, da bodo hiše »U. E. N.« pribežališče Italijanov, pa je povedano še nekaj drugega: Slovenski delavci bodo na svoji rodni zemlji zgubili kruh. Nekam bo regnikole vendar treba spraviti, in trž. delavci dobro vedo, da vlada v Trstu velika brezposelnost. Torej bo s temi dejanji v zvezi gotovo tudi kakšno ravnateljstvo Mallone tovarne. Tak regnikoli, ki bodo iskali zavetišča v hišah »U. E. N.«, bodo podržavljeni, da jim bodo mesta vsaj v državnih podjetjih zagotovljena. »Unione Economica Nazionale« gotovo ne govori v abstraktnih besedah: Društvo pozna konkretne pojme, kar nam že dokazuje njegovo tiho delo. Torej s stanovanji »po nizki ceni« ne bo nič, ker bodo take »hišice« le v korist italijanskim roparjem. Slovenci ne smemo od teh naprav pričakovati razen večje mrznje in hujšega boja za eksistenco, ničesar.

Prazen strah. »Piccolo« je zadnje dni besedičil o novi »nevarnosti«, ki baje preti Trstu: Jugoslovanska socialna demokracija, ki hoče svoj sedež »prenesti«. Idijotske se zdijo človeku take besede. V Trstu naj bi jugoslovanska socialna demokracija podkrepila našo rast? Prvi razlog, ki nam dokaže praznoto tega strah, je ta, da je jugoslovanska socialna demokracija odvisna od drugih in zato še a priori ne more krepiti slovenskega elementa. Drugi dokaz pa je, da je tiste »jugoslovanske socialne demokracije« toliko, da bi statistik imel z njenimi številkami bore malo truda. Slovenski delavci so to stranko zapustili zaradi izkušnji, ki so jih v nji morali pretrpeti. Če so se socialni demokrati letos hoteli pokazati nekoliko drugače, so to mogoče storili iz bogsigavdi kakšnega vzroka. Po njihovem delu sodeč najbrže ne iz iniciative do internacionalnosti. So pač morali pokriti svojo blamažo, katero so si nakopali pred časom zaradi volila »Lega Nazionale« in zaradi nastopa proti slovenskim šolam.

V mestnem svetu se dá formalno marsikaj »pokazati«, in mislimo, da ne bi se socialna demokracija tudi tako »kazala«, čen bi vedela, da je od takega »kazanja« odvisen tudi resničen uspeh. — Kar se torej tiče italijanskega strahu, smo prepričani, da gre »Piccolo« s svojo gardo v tem oziru prav lahko brez bojazni napreje.

PIVA IN KORUŽNIŠTVO.

Trst, 13. julija.

Večkrat se na trgu Barriera pripeti ta ali ona reč. Taka pa ne vsak dan.

Na Barriero je restavracija Afrika. Strežniki so zamorci, obiskovalci pa so belokožci. Tak belokožec je tudi 33letni Alojzij Dimic, oglar, čez teden umazan, ob nedeljah čist.

Ta Dimic je pil v nedeljo v imenovani restavraciji pivo. Pa to še ni nič posebnega.

Dimic živi v konkubinatu. Tudi to ni še nič tako važnega. Družica Dimiceva šteje 30 let, in se imenuje Rupnik. Torej Dimic in Rupnikova.

Ko sedi Dimic zatopljen v čašo in njeno vsebino, vstopi v restavracijo Rupnikova. Sprva se sladka in Dimic ji plačuje. Ko pa zahteva tretji vrček pive, se Dimic raztogoti in noče več plačevati.

Nekaj časa čaka. Ko vidi, da ne bo nič, pograbí kozarec in trešči z njim po glavi tistega Dimica, ki je bil prej tako dobitljiv in usmiljen.

To je tehtno: Rupnikova udari pošteno, maha na desno in levo, in jo kri ne gane čisto nič.

Po tem aktu pride policaj, Dimica pa prepeljejo na zdravniško postajo. Ljudje bi rekli, da bo zdaj vsega konec. Pa ne bo.

Rupnikova je šele nastopila zapor. Dimic pa je šele pričel trpeti bolečine.

„Za pet nje!“

Delavec Štefan Kovič iz Doba stopi v žganjarno v Wolfovi ulici.

»Za pet nje!«

V žganjarni že razumejo, kdo je tisti »on«. Ta »on« ima razne primke. Prvi mu pravi »ta grenki«, drugi »ta zeleni«, tretji »ja kratki« itd. »On«, oziroma »ta grenki«, ali »ta zeleni«, pa ni nihče drug kot je ruš, šnops.

V žganjarni je več obrazov. Zabuhli so in na konicah nosov jim cveto rdeče rože. Tupatam dobiš tudi kako vijoličasto. Oči tope, brez izraza, lica zabuhle, v ustih čik.

Tam stojijo moški in ženske in pokušajo »nje«. Zdaipazda pade surova beseda, kletev, robata in kosmata kvanta.

Kovič prime kozareček in ga nese k ustom. Roka se mu trese in nekaj strupa se razlije na tla. Kovič slednjič izpije.

»H-a-a-arhm!« se oddahne.

Kozareček se zopet napolni z »njim«. Drugič, tretjič, četrtič, petič...

Oči se Koviču zamegle in jezik se mu začne zapletati.

V žganjarni se zastruplja tudi neki Simon Jekič.

Jekič in Kovič se pripravata. Sama ne vesta menda zakaj.

Jekič odide iz žganjarne in počaka zunaj Koviča. Ta se kmalu primaje. Jekič skoči in ga pahne z vso silo. Kovič pade in se zadene ob vrata s silo, da mu začne teči iz rane kri. Jekič zbeži.

Vse to zaradi »nje«, zaradi je ruša, šnopsa. Žalostna zgodba, nad vse žalostna.

Iz visokih krogov.

Proces S. B. Dobrišina. — Napad histerične ženske. — Klevete. — Svakovo maščevanje.

Te dni se vrši v Rusiji proces proti bivšemu častniku S. B. Dobrišinu, ki je umoril sestro svoje žene. Dobrišin je bil pridelen Mihašovski artiljerijski akademiji. Bil je znan v najvišjih ruskih krogih in vohče spoštovan. Toda histerična ženska mu je hotela uničiti srečo in življenje. Pred vojnim sodiščem se je ta slučaj precej obširno obravnaval, javnost pa se je zanj zanimala, ker je nekak izrodek gnijle generacije, ki stoji pod uplivom zapadne evropske kulture. Leta 1910 se je poročnik Dobrišin oženil s hčerko zdravnika Nadeždina; imenovala se je Olga. Takrat pa se je vrnila v hišo starejša zdravnikova hči, ki je bila poročena z nekim Gorskim, pa se je ločila od moža in se vrnila domov k očetu.

Dobrišin je kmalu spoznal, da je njegova svakinja histerična. Opazil je, da ima razne iluzije. Zato je prišlo v rodbini do raznih preprirov, ki jih je zakrivila svakinja Gorska s svojimi histeričnimi napadi. Otroke svoje sestre Olge je nazvala s ciganskimi izrodkmi, poleg tega pa je skušala Dobrišina pridobiti zase. V svojih histeričnih ljubezni je motila

FRAN MALIS

diplomiran krojač.

Trst. - Ulica Tor S. Piero 4 - Trst.
Podružnica: Nabrežina 99.

družinsko srečo svoje sestre in ko Dobrišin ni hotel ugoditi njenim željam, je začela govoriti okoli, da je Dobrišin bolan na sifilis. Dobrišin je prišel k tistu in ga prosil, naj zapove svoji hčeri, da mu dá mir. Toda vse ni nič pomagalo. Gorska je še naprej širila laži, pisala pisma, ruvala proti Dobrišinu.

Nekoga dne je prišel Dobrišin k nji in jo vprašal, zakaj mu ne dá miru. Histerična ženska ga je prezirajoče pogledala. To je častnika tako razburilo, da je vzel samokres in jo je ustrelil.

Dobrišin je na to odšel sam na oblast. Zdelo se mu je, kakor da je padla mora s prsi. Priznal je svoje dejanje, češ da so ga neznozne familijarne razmere spravile v obup.

Razsodba še ni izrečena. Z zadevo se pečajo tudi sodniki. Javnost pričakuje razsodbe za ali proti histerični ženski.

Roman v tujini.

Te dni se je vrgla v Belgradu pod tramvaj mlada lepa deklica. Bilo je okoli 9. zvečer, ko so se vračali zadnji tramvaj v Topčider. Deklica se je prej sprehajala po parku, potem pa je zavila naravnost proti šinam. Držala je robec na očeh in plakala.

Dva gospoda sta prišla mimo in sta jo zadržala. Zdelo se je njima sumljivo nje vedenje in sta jo vprašala: »Kaj iščete tu?« Ona je odgovorila: »Kaj vama mar.« Med tem je pridral mimo tramvaj in deklica se je vrgla naravnost pred voz, ki jo je povozil in pokril.

Nesrečna deklica je prišla tako pod kolesa, da ni mogel tramvaj ne naprej ne nazaj. Dve uri so imeli dela, predno so dobili izpod koles njeno razmesarjeno telo. Pred tramvajem so našli samokres, ki ji je v zadnjem trenutku odletel iz rok. Hotela je najbrže na drug način storiti konec svojemu mlademu življenju. Zbrala se je okoli tramvaja velika množica — kmalu je prišel tudi oče, ki je spoznal svojo hčerko. To je bil živinozdravnik Kratochvil. Priselil se je za službo v Belgrad, kakor mnogo drugih, ki so prišli zadnja leta tja. Z njim je prišla hčerka Mila. Bog ve, kako je sanjala o tujini. Tu se je seznanila s češkim inženirjem in je bila baje zaročena. Toda on je šel naprej za službo bogvekam. Zaman je čakala, da se vrne. Uboga Mila Kratochvilova. Iskala je pozabljenja po topčiderskih parkih in ni mogla pozabiti. V obupu je zapadla smrti. Usoda nesrečne deklice je vzbudila v vseh mnogo sočutja.

Slovenci! Kupujte sokolski znak!

Najnovejša brzojavna in telefonska poročila.

BREZVESTNO HUJSKANJE.

Dunaj, 13. julija. Odkar se je svolasi vladar pokazal tako izrecno miroljubnega in odločno izjavil, da hoče mir in nikakih demars, je zavladalo na vseh koncih in krajih takšno ščuvanje, kakor bi bili sami vragi na delu. Narod v Avstriji ne smejo uživati miru in ne smejo in to zaradi kopice pokvarjenih elementov, ki imajo slučajno niti javnega mnenja v rokah.

Tu so se danes razširile tartarske vesti o paniki v Belgradu, vesti, ki so pripovedovale, da je bilo avstro-ogrsko poslanštvo poginano v zrak, da se je začel pogrom proti Avstrijcem.

Na borzi so te vesti napravile prav slabe posledice.

Oslarile se ni bilo zadosti: razširile so se tudi vesti, da je prišla v glavno mesto Ogrske, v Budimpešto, četa srbskih četašev s polnimi žaklji bomb, da poženejo v zrak — veste kaj? — parlament!

In kdo je povzročil in širil te zločinske vesti, ki razburjajo celo Avstrijo in državljane? Zemunski vladni krogi, predvsem še zemunske policije. Ta je dal poklicati k sebi žurnaliste in jim pripovedoval, da se v Belgradu pripravljajo na pokol Avstrijcev in Ogrrov. 600 jih bodo. O tem je on že poročal v Zagreb in Berchtoldu.

V Zemunu je prišlo do protisrbskih demonstracij. Policija je morala delati red. Mesto je v obsebnem stanju. Povsod vojaške čete. Več vojaških oddelkov pripravljenih.

Za to vse vsled brezvestnosti šuntarjev.

BOLGARSKE BOMBE V BELGRADU — DELO TRETJEGA.

Belgrad, 13. julija. Včeraj so se širile po mestu vesti, da sta bili odkriti dve bombi: ena pri Grand hotelu, druga pri Konaku. Govori se, da so bombe tja zanesli bolgarski četaši na prigovarjanje avstrijskih emisarjev.

Proti konaku in prestolonasledniku je bil nameravan atentat.

Vse te vesti so razburile množico, ki je začela demonstrirati. Toda demonstracije so bile hitro potlačene.

ALBANSKA ZADEVA.

Rim, 13. julija. »Agenzia Stefani« poroča, da so vstasi zavzeli Fier. Turkhan paša je prišel v Berlin na pogovor z državnim tajnikom Jagovom.

ITALIJA PRED ŠTRAJKOM.

Rim, 13. julija. Letnik 1911 je bil vpoklican radi notranjih zadev. Vlado skrbe železničarji, ki grozijo s štrajkom. In vsled nameravanega štrajka so bili vpoklicani rezervisti.

NESREČA V GORAH.

Inomost, 13. julija. V skupini Grossvenediger je bilo včeraj najdenih 7 trupel. Vseh še niso mogli spoznati. Ponesrečenci so bili iz Dunajskega Novega mesta in Gradca.

SEDEMKRATNI MORILEC.

Bergamo, 13. julija. Nepopisni umori so bili izvršeni v kraju St. Giovanni Bianco. Tu je 50letni Simon Pianetto ubil zdravnika Morallija, župnika Palenija in njegovo bolno mater, občinskega tajnika Pindicija in njegovo hčer Valerijo, umoril na ulici občinskega uradnika in naposled lastnega brata ter ubežal v gore. Vojaštvo ga zasleduje.

Spominjajte se
dijaškega društva
„Domovina“!

Mali oglasi.

Beseda 5 vinarjev. Najmanjši znesek 50 vinarjev. Pismenim vprašanjem je priložiti znamko 20 vinarjev. — Pri malih oglašitvah ni nič popusta in se plačujejo vnaprej; zunanji inserenti v znamkah. Zaključek malih oglasov ob 6 uri zvečer.

Christofov učni zavod vpisuje ves julij vsak dan od 12. do 3. ure popoldne v Sodni ulici 1. 632—3

Skoro novo kolo znamke »Waffenrad« se proda. Oglejte se v Rožni dolini 175. 686—1
dolini 178. 685—1

Proda se šest oleandrov. Poizvede se: Spodnja Siška, Gasilna cesta 125. 695—3

Iščem nesebičnega sopotnika za Dunaj. »Učitelj 32« Ljubljana (glavna).

Stelaže za špecerijsko trgovino se kupijo. Anončna ekspedicija v Ljubljani. 698—1

Išče se stanovanje (2 sobi s pritliklinami) najraje v dvorskem okraju, za avgust. Ponudbe pod R. F. na Anončno ekspedicijo Hočevar, v Ljubljani. 696—1

Trst!

Lepe sobe z 2 posteljama od K 4— naprej, dunajska kuhinja, kosilo 70 vinarjev, 3 minute oddaljen od kolodvora

Hotel Abbazia, Trst.

Edina primorska tovarna dvokoles

„Tribuna“

Gorica, Tržaška

ulica št. 26, prej

pivovar. Gorjup.

Velika eksportna zaloge dvokoles, šivalnih in kmetijskih strojev, gramofonov, orkestrionov itd. itd.

F. Batjel

Gorica, Stolna ulica št. 2—4.

Prodaja na obroke. Ceniki franko.

Sprejme se

blagajničarka

za v kolodvorsko restavracijo v Št. Petru na Krasu. Nastop takoj.

Prednost imajo one, katere so že v tej stroki delale ali pa imajo trgovski tečaj in znanje kontrolne blagajne.

Iščem

mizarskega pomočnika in učenca. Imam na prodaj

tri male izložbe

za vsako trgovino po jako nizki ceni, tudi za deželo. Odda se lepa zračna soba z 1 ali 2 posteljama. JOSIP ROŽE, mizar, v Rojanu, ulica Ale. Quercie št. 24 (za cerkvijo).

Konfekcija

: za moške, ženske in otroke :

v veliki izbiri po zanesljivih in stalnih cenah v podružni trgovini

tvrdke R. MIKLAUC

„Pri Škofu“

Ljubljana — Pred Škofijo št. 3. — Medena ulica.

: Poseben oddelk v prvem nadstropju.

Cenik na zahtevo brezplačno in poštne prosto.

Velecenjeno občinstvo opozarjamo na

= ZBIRKO PESMI =

ki so izšle v „Učiteljski tiskarni“.

To je lepa ENGELBERT GANGLOVA knjiga

„Moje obzorje“

ki se dobijo po vseh knjigarnah,

kakor tudi v „Učiteljski tiskarni“.

Cena lično vezani knjigi je 3 K.

Po pošti 20 v več.

1914. Slovenski vsesokolski zlet. 1914.

Vseh vrst blago za kraj članov in članic Sokola, kakor tudi za naraščaj, dalje vse v to svrhu spadajoče potrebščine: čepice, srajce, telovadni jopiči, hlače in čevlji, naši itd. se dobijo natanko po predpisih slovenske in češke sokolske zveze pri tvrdki

A. & E. Skaberné, Ljubljana, Mestni trg 10
obstoji od leta 1883.

Zaradi pozne sezije.

Prodajam vse v moji zalogi nahajajoče se damske slamnike kakor tudi različen nakit po globoko znižanih cenah.

MINKA HORVAT, modistka

LJUBLJANA, Stari trg št. 21.

Velika mednarodna tekma „Okolu Gradca“ 85 km.

Fran Ogrin na
Gorčevem kolesu
PRVI na cilju!

Čudovito znižane cene!

Pristni panama poprej K 10—, 15—, sedaj K 8—
Girardi slamniki „ „ 3—, 4—, „ „ 5—
lister obleke v modnih barvah „ „ 20—, 24—, „ „ 8—
belo in sive sako za friserje samo „ „ „ „ 3—
letne plašče za dame „ „ 20—, 24—, „ „ 6—

Modne obleke za gospode najnovejše.

Novosti v damski konfekciji. Kimono plašči, bluze, eponge kustumi in etamni obleke po znatno reduciranih cenah! Zaloga se mora po možnosti do konca avgusta razprodati, ker rabimo prostor za jesensko in zimsko konfekcijo, katero dobimo v ogromni izbiri.

Oglejte si 18 izložbenih oken.

Angleško skladišče oblek

O. BERNATOVIČ, Ljubljana, Mestni trg št. 5-6. Telefon št. 132.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najzgodnejših kombinacijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga zavarovalnica.

Zlasti ugodno zavarovanje na doživetje in smrt z manjšajšimi se vplačili.

Rezervni fond K 58.461.482,56 — izplačane odškodnine in kapital K 128.257.400,77.

„SLAVIJA“

Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države z vseslovensko-narodno upravo.

vzajemna zavarovalna banka v Pragi.

Vsa pojasnila daje

Generalno zastopstvo v Ljubljani

čigar pisarne so v lastni bančni hiši

Gosposka ulica št. 12.

Zavaruje poslopja in premoženje proti požarnim škodam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in najkulantneje. Uživa najboljši sloves, loder posluje.

Pozor! Sprejema tudi zavarovanja proti vlomski tatvini pod zelo ugodnimi pogoji. — Zahtevajte prospekte.

Učiteljska tiskarna

: Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 6 :

se priporoča slavnemu občinstvu za izvršitev vsakovrstnih tiskovin. Vsled najmodernejših uredbe izvršuje naročila najokusnejše in v najkrajšem času. — V zalogi in razprodaji ima najnovejše izborne mladinske spise, kakor tudi vse šolske, županijske in druge tiskovine.

Litografija. Cene najnižje! Notni stavek.